

Predmet : Ovčara (Miroljub Vujović i dr.)
Okružni sud u Beogradu – Veće za ratne zločine
Broj predmeta :K.V. br.1/2003

Glavni pretres : 29. april 2004.

Izveštaj : Nataša Kandić i adv. Dragoljub Todorović, punomoćnici oštećenih

Svedok Ilija Galović je istakao da poznaje većinu optuženih. Svedok Galović je u svom iskazu više govorio o teškom položaju Srba iz Vukovara tokom 1991. godine nego o samom predmetu suđenja. Po njegovim rečima, on je tokom borbi u Vukovaru bio u pozadini sa optuženima Milanom Vojnovićem i Predragom Madžarcem i nije imao direktnog pretpostavljenog. Istakao je da je 19. ili 20. novembra, kada je išao kod oca optuženog Madžarca, video optuženog kod kuće. Za ubistva na Ovčari saznao je nakon 8 do 10 dana.

Svedok Milan Filipović naveo je da odlično poznaje optužene Miroljuba Vujovića i Stanka Vujanovića. Po njegovim rečima, on je u Vukovar došao sa grupom dobrovoljaca, koja je bila raspoređena kod kapetana Radića, a čiji je komandant bio Milan Sofronijević, Guto. Svedok Filipović je istakao da ne zna u kojoj su jedinici bili optuženi Vujović i Vujanović, ali da su bili pod komandom kapetana Radića čiji je štab bio u Vujanovićevoj kući. Napomenuo je ne veruje da su Vujović i Vujanović komandovali i dodao da mu je drago što ih je upoznao. Po njegovim rečima, grupa dobrovoljaca kojoj je on pripadao je 21. novembra 1991. godine vraćena kući u Smederevo. Svedok je istakao da je tražio prevoz od kapetana Radića kojeg je pronašao u komandi, a potom rekao da su pre odlaska razdužili automatske puške. Tih dana niko nije spominjao Ovčaru, niti on uopšte zna gde je Ovčara i na kraju dodao da danas i papagaji znaju šta se tamo desilo.

Svedok Stevan Mišćević naveo je da od optuženih poznaje Miroljuba Vujovića i Stanka Vujanovića. Po njegovim rečima, on je na dan oslobođenja Vukovara, 18. novembra 1991. godine bio u Borovom selu, gde je otišao po ženu i decu. Svedok je istakao da se u Vukovar vratio 19. novembra i dodao da je tada bilo preko 10 000 ljudi na Veleprometu, u poljoprivrednoj zadruzi, u Modateksu i na Ovčari. Po njegovim rečima, ti ljudi, među kojima je bilo žene, dece i starijih, izlazili su iz podruma nakon prestanka borbi. Njih je obezbeđivala vojska i oni su čekali autobuse koji su ih prevozili za Srbiju ili Hrvatsku. Istakao je da misli da je 20. novembra oko 14 ili 15 sati otišao na Ovčaru da potraži tetku i njenog sina. Po sopstvenim rečima, on je na Ovčaru otišao u civilu. Tamo je video četiri ili pet praznih civilnih autobusa, vojna vozila, veliki zeleni kamion, puno automobila, kao i puno ljudi i vojnika. Na ulazu u hangar stajala su dva vojnika, ali da nisu branili ulazak unutra. U hangaru je bilo veoma mračno tako da se nije moglo puno videti. Sa desne strane hangara bila je vojska, dok su sa leve strane bili civili. U hangaru je video bivšeg opštinskog inspektora Emila Čakalića, koji ga je upitao: «kuda mi idemo», na šta mu je svedok odgovorio da ne zna i da je čuo da će jedni ići za Hrvatsku, a drugi za Srbiju. Pored Čakalića, video je i Vladimira Dudasa. Po sopstvenim rečima, zadržao se na Ovčari oko 20 minuta i tamo je video Stevu Zorića i Peru Miljanovića dok ostala uniformisana lica nije poznavao. Ljudi koji su bili u unutrašnjosti hangara bili su izmučeni, a među njima je bilo žena i dece. Svedok je

istakao da je o streljanju na Ovčari dobio prvu informaciju u aprilu 1992. godine od načelnika policije Dragana Đukića, iako se i pre toga svašta pričalo po Vukovaru.

Svedok Jovan Radan je na početku rekao da poznaje sve optužene osim Jovice Perića. Govoreći o svom učešću u borbenim dejstvima, Radan je istakao da je nakon 10 dana, koliko je boravio na Petrovoj gori, prebačen na Velepromet gde je davao obezbeđenje. Po njegovim rečima, on je na Veleprometu ostao sve do prestanka borbi kada je na Veleprometu bilo između 10.000 i 12.000 civila koji su izašli iz podruma i koji su odvoženi dalje autobusima. Optuženi Vujović i Vujanović su bili komandanti četa i on ih je povremeno viđao na Veleprometu. Svedok je istakao da je nakon 5, 6 do 10 dana, saznao šta se desilo na Ovčari. Na kraju, Radan je naglasio da je na Veleprometu bilo razdvajanja muškaraca od žena i dece i dodao da su izdvajani oni koji su bili sumnjivi. Razdvajanje su vršili bezbednjaci među kojima je bio Žigić.

Svedok Siniša Lakić je na početku rekao da poznaje sve optužene i da je majka optuženog Vujovića njegova tetka. S obzirom da to nije stepen srodstva koji bi ga oslobodio dužnosti svedočenja sudsko veće je pristupilo njegovom ispitivanju. Svedok je istakao da je iz Beograda sa grupom od 20 rezervista došao u Vukovar početkom oktobra 1991. godine. Oni su tamo pripojeni četi kapetana Radića, a neposredni nadređeni mu je bio izvesni Đorđe. Svedok je potom rekao da je optuženi Vujović bio sa njim u četi i da je pošto je dobar poznavalac terena bio koordinator pri štabu. Dodao je da Vujović nije komandovao nijednom jedinicom. Svedok je istakao da se u periodu prestanka borbi u Vukovaru nalazio na Petrovoj gori i dodao da je za događaje na Ovčari čuo posle otprilike pola godine. Na kraju svedočenja, svedok Lakić je istakao: “Jedino znam da u drugim patriotskim zemljama po ovakvim ljudima (misleći na optužene) se ulice glavne zovu, a ovde eto.”

Svedok Goran Valjarević, sa nadimkom Džo ili mali Džo, je na početku rekao da poznaje sve optužene i dodao da mu to predstavlja čast i zadovoljstvo. Po njegovim rečima, on je otišao u Vukovar kao dobrovoljac preko Srpske radikalne stranke i priključio se odredu *Leva supoderica* kojim je komandovao Milan Lančuzanin, Kameni. U tom odredu bilo je između 140 i 150 ljudi i da je odred delovao zajedno sa vojskom. Valjarević je rekao da je 17. novembra ranjen i prebačen prvo u Negotlavce, a potom za Beograd, da bi se u Vukovar vratio početkom decembra 1991. godine. Na kraju, Valjarević je naglasio da o događanjima na Ovčari ima saznanja samo iz novina i dodao da mu nije poznato da su optuženi Vujović i Vujanović imali neke komandne funkcije.

Svedok Mihajlo Katalina je na početku rekao da poznaje sve optužene i da su mu oni dobri prijatelji. Katalina je istakao da je 19. novembra 1991. godine otišao u Beograd po članove svoje porodice i dodao da je za događaje na Ovčari čuo 1992. ili početkom 1993. godine. Katalina je potom rekao da poznaje Gorana Ivankovića, zvanog Džo, koji sada živi u Kanadi i koji je svašta pričao protiv optuženih. Nakon što mu je predsednik veća predočio izjavu koju je dao radnicima MUP-a, kada je rekao da je po prvi put za ubistvo zarobljenika na Ovčari čuo 1994. godine od Gorana Ivankovića, koji mu je saopštio da neće prijaviti onoga ko mu bude dao 1.000.000 DM, Katalina je naglasio da je to čuo u Novom Sadu, možda i od Ivankovića.

Svedok Ranko Madžarac, stric optuženog Predraga Madžarca odrekao se prava da ne svedoči, s obzirom na blisko srodstvo sa optuženim. Svedok je naglasio da su njegov brat Milan i optuženi Predrag bili u njegovoj kući u ulici Petrova Gora sve do pada Vukovara. Po njegovim rečima, optuženi Predrag Madžarac je davao stražu i nakon ranjavanja u ruku i nogu svaki dan je morao ići na previjanje u bolnicu. Svedok je istakao da su Milan i Predrag Madžarac i nakon pada Vukovara bili u njegovoj kući i davali stražu, a da su nakon dva, tri dana otišli da obiđu svoju kuću i vratili se uplakani, pošto je bila potpuno srušena. Na kraju svog izlaganja svedok je naglasio da nije bio na Ovčari i dodao da je za događaje na Ovčari čuo 1992. godine.

Zapažanja posmatrača

Svedoci koji su saslušani na suđenju 28. i 29. aprila 2004. godine veoma malo su govorili o zločinu izvršenom na Ovčari. Njihov iskaz bio je pre svega usmeren na događaje u Vukovaru pre 18. novembra i događaja na Ovčari. U dosadašnjem toku suđenja dešavalo se da strane u postupku po nekoliko puta postavljaju ista pitanja svedocima, dok je predsednik veća intervenisao tako što je upozoravao da je to pitanje već postavljeno, ponavljajući odgovor. Upadljiva je kvalifikacija određenih događaja. Često su ne samo svedoci i optuženi, već i tužilac i predsednik veća upotrebljavali termin «oslobođen Vukovara».

Fond za humanitarno pravo